

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci **žalobce: R.T., nar. „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem** se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2014, č.j. KrÚ 360/2014/ODSH/12,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále „správní orgán prvního stupně“) ze dne 28. 8. 2013, č.j. OSA/P-981/13-D/21, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125 odst. 1 písm. f), bod 3 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), čehož se měl dopustit tím, že dne 18. 5. 2013 v době okolo 11:10 hodin jako řidič motorového vozidla tov. zn. Renault, reg. zn. vozidla „X“, překročil v ulici Nádražní v Pardubicích nejvyšší povolenou rychlost o 24 km/h (po

odečtu povolené odchylky), tedy tím, že překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o více než 20 km/h, za což mu byla uložena pokuta ve výši 2.500 Kč a paušální náhrada nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou.

Žalobní body:

- Omluva ze správního řízení.

Žalobce má za to, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, v konkrétní rovině uvádí, že žalovaný a správní orgán prvního stupně se na více než 50 % rozsahu odůvodnění rozhodnutí zabývají omluvou z ústního jednání a odkazují *in mala partem* na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Poukazuje na rozdílnost termínu „lékařská zpráva“ a „rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti,“ (rozsudek Krajského soudu Ústí nad Labem č.j. 16Ad 18/2010-25, k odlišení lékařské zprávy a rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti), když má za to, že rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti je explicitním správním rozhodnutím, kterému se je každý povinen podrobit pod hrozbou veřejnoprávních sankcí. V případě žalobce přitom rozhodnutí neobsahovalo možnost vycházek. Správní orgán vynucuje od někoho, kdo je povinen se podrobit léčebnému programu, aby porušoval správní rozhodnutí. Takové svévolné jednání správních orgánů nemůže být dle žalobce před soudem tolerováno, natož aprobeováno. Jednání o přestupku před správním orgánem je psychicky obtížné. Pokud byla dle správního orgánu omluva z jednání nedostatečná, měl ji vyhodnotit podle § 37 odst. 3 správního řádu a vyzvat žalobce k odstranění vad podání a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu.

- Nezákonné rozhodnutí bez důkazů.

Žalobce namítá, že nebyly řádně provedeny důkazy, neboť čtení listinných důkazů s uvedením, že jsou obsaženy ve spise na čísle listu 1 až 19, považuje za porušení fair procesu, který je nevyhnutelnou podmínkou existence demokratického právního státu. Provedené písemné důkazy označil za nepřipustné, protože nebyly splněny kumulativně podmínky: - provedení důkazů z legálně získaných legitimní důkazních prostředků; provedení důkazů zákonem předjímaným způsobem, provedení důkazů se zaručením všech práv obviněného ve smyslu Úmluvy a vnitrostátních předpisů. Podle žalobce nebyly zjišťovány okolnosti ve prospěch obviněného, nebylo zkoumáno, zda nedošlo k falzifikaci důkazů, „*která je možná i třeba vadou přístroje, kdy k fotografiím mohou být v automatickém či manuálním režimu přiřazeny jiné údaje o rychlosti.*“ Žalobce zcela popírá, že jel naměřenou rychlostí. Co se týče oznámení o přestupku, jedná se pouze o přípis policejního orgánu, je to podnět procesního charakteru. Rovněž tak nebyla naplněna kontradiktornost řízení o trestním obvinění v „dialogické části výsledku,“ jedná se o porušení práva obviněného v trestním řízení podle čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě.

- Nedůvodné nepředvolání svědků.

Policisté nebyli vyslechnuti jako svědci. Žalobce z judikatury Nejvyššího správního soudu (č.j. 2 As 121/2011-90) dovozuje, že správní soud může upustit od provedení svědecké výpovědi policistů pouze tehdy, existuje-li „privilegovaný“ důkaz, tedy takový důkaz, který svědeckou výpovědí není vyvratitelný a který naprosto jasně a jednoznačně prokazuje

spáchání skutku, který je obviněnému kladen za vinu. Takový důkaz však dle žalobce v dané věci absentuje, neboť z fotografie měřicího zařízení, jak vyplývá z přiloženého odborného posudku žalobcem, nelze jednoznačně dovodit, že právě žalobce spáchal skutek, který mu je kladen za vinu.

- Neuvedení místa přestupku.

Žalobce poukazuje na to, že ze spisové dokumentace ani z rozhodnutí správního orgánu není patrné přesné určení místa spáchání přestupku. Určení místa ulicí Nádražní v Pardubicích považuje s ohledem na délku ulice (cca 3,6 km) za nedostatečné. Odkazuje přitom na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 4 As 28/2010-56.

- Nepřezkoumatelné měření rychlosti.

Dle žalobce došlo k nepřezkoumatelnému měření rychlosti, neboť měření bylo pořízeno v rozporu se zákonem, jak prokazuje jím předložený odborný posudek. Přes skutečnost, že na fotografii z měřicího zařízení je zobrazen záměrný kříž, žalobce zpochybňuje, že lze s jistotou konstatovat, že změřeno bylo právě vozidlo žalobce.

- Nevyzvání žalobce k seznámení s podklady rozhodnutí.

Žalobce nebyl seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, nebyl k tomu vyzván, a to v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu. Poučení správního orgánu v tom smyslu, že budou-li po ukončení ústního jednání shromážděny podklady pro rozhodnutí, nebude dle § 36 odst. 3 správního řádu účastníka řízení dále vyzývat k seznámení s nimi, považuje za nezákonné.

- Nevyzvání žalobce k doplnění odvolání.

Dále žalobce poukazuje na to, že nebyl vyzván k odstranění vad odvolání, byl vyzván toliko k tomu, aby doplnil své podání o to, čeho se domáhá a co navrhuje, nikoliv však o doplnění odvolacích námitek, přitom odvolání neobsahovalo žádný odvolací důvod. Tuto povinnost dovozuje z § 37 odst. 3 správního řádu. Rozhodnutí, které žalovaný vydal, bylo pro žalobce překvapivé.

Žalobce proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalobce předložil odborný posudek, jehož závěr zpochybňuje jistotu o identifikaci změřeného vozidla.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný setrval na právním názoru uvedeném v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Blanketní odvolání žalobce nebylo přes výzvu doplněno, přičemž výzva byla zmocněnci žalobce doručena dne 24. 10. 2013. Žalovaný tak přezkoumal rozhodnutí z hlediska revizního principu. Dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vycházelo ze zákonně získaných důkazů. Žalovaný zdůraznil, že cílem soudu ve správním soudnictví není nahrazování nadřízeného správního orgánu.

Replika žalobce:

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného s tím, že ozřejmil soudu rozdíl mezi znaleckým a odborným posudkem jako důkazem listinou.

Rozhodné okolnosti ve věci:

Ve správním spise je založeno oznámení o přestupku ze dne 18. 5. 2013, dále záznam o přestupku ze dne 18. 5. 2013 s fotografií vozidla se záměrným křížem a detail reg. zn. vozidla „X“, která odpovídá vozidlu žalobce. Ze záznamu je zřejmé, že vozidlo uvedené reg. zn., tov. zn. Renault, černé barvy, jelo rychlostí 108 km/h. Z oznámení (odevzdání) přestupku (věci) ze dne 18. 5. 2013, které žalobce odmítl podepsat, je místo přestupku dostatečně určeno: „*Pardubice, Nádražní, sil. I/36, u OD Globus, směr HK.*“ Místo měření je shodně popsáno v úředním záznamu z téhož dne.

Omluva zmocněnce žalobce z ústního jednání nařízeného na den 27. 8. 2013 spolu s rozhodnutím o jeho pracovní neschopnosti ze dne 26. 8. 2013 byla zaslána správnímu orgánu prvního stupně téhož dne.

Správní orgán prvního stupně nevyhodnotil omluvu jako řádnou, poukázal na nedostatečnost potvrzení o pracovní neschopnosti a současně na to, že jmenovaný jako zmocněnec opakovaně vystupuje ve správním řízení, přičemž z celkem osmi nařízených ústních jednání se šestkrát omluvil. Jednání proto bylo provedeno v nepřítomnosti žalobce a jeho zmocněnce. Byly přečteny listinné důkazy založené na čl. listu 10 až 19.

Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vycházelo z výstupu měřicího zařízení, když správní orgán prvního stupně považoval za prokázané, že byla naměřena rychlost 104 km/h (po odečtení odchylky), řidič byl ztotožněn, záměrný kříž je na fotografii zřetelně umístěn. Ve správním spise je založeno blanketní odvolání se žádostí o vyhotovení kompletní kopie spisové dokumentace a dále je založena výzva k odstranění vad podání podle § 37 odst. 3 správního řádu (doručena 24. 10. 2013) za účelem doplnění podání tak, aby z něho bylo patrné „*čeho se odvolatel domáhá a co navrhuje.*“

Rozhodnutí žalovaného potvrdilo napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž zdůraznilo blanketnost odvolání, a tudíž přezkum podle § 89 odst. 2 správního řádu revizním principem. Žalovaný podtrhl, že ve spisovém materiálu je založen ověřovací list silničního rychloměru a fotografický záznam o měření rychlosti a dále, že ze spisového materiálu nevyplývá, že by zasahující policisté měli jakýkoliv důvod nezákonně manipulovat s výstupy měřicího zařízení.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud se po přezkoumání napadeného rozhodnutí plně ztotožňuje s právním názorem žalovaného vysloveným v jeho potvrzujícím rozhodnutí a potažmo rovněž s právním

názorem vysloveným v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Smyslem soudního přezkumu není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Nicméně k jednotlivým žalobním námitkám krajský soud uvádí následující argumentaci.

- K neuznání omluvy z ústního jednání jako řádné a k následnému postupu správního orgánu prvního stupně, kdy vydal rozhodnutí bez výzvy k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí.

Tyto námitky jsou zcela nedůvodné. Jak vyplývá ze správního spisu, správní orgán prvního stupně žalobce obsáhle poučil o náležitostech případné omluvy (součást sdělení o zahájení správního řízení a předvolání obviněného k ústnímu jednání ze dne 29. 7. 2013), přičemž dostatečně výmluvnou je rovněž ta skutečnost, že zmocněnec žalobce, který opakovaně vystupuje v řízení před správním orgánem, se opakovaně z nařízených ústních jednání omlouvá. Jak žalobce na jiném místě žaloby správně poznamenal, obviněný z přestupku by měl mít ve smyslu Úmluvy zásadně stejné postavení jako obviněný z trestného činu. Pak je jisté zcela případné poohlédnutí se za judikaturu Nejvyššího soudu v trestních věcech, z níž se jednoznačně podává, že **rozhodnutí o pracovní neschopnosti bez dalšího není řádnou omluvou obviněného z trestného činu**. Tak např. v usnesení ze dne 28. 5. 2010, sp. zn. 11 Tdo 90/2010, NS ČR uvedl: *„Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti (podle dřívější právní úpravy vyhl. č. 31/1993 Sb., o posuzování dočasné pracovní neschopnosti pro účely sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, označované jako potvrzení o pracovní neschopnosti), které obviněný předložil soudu po skončení hlavního líčení dne 12. března 2007, se totiž vystavuje především pro účely sociálního zabezpečení a pro pracovní právní účely a není z něj patrný charakter onemocnění, způsob léčby ani druh a rozsah omezení, která pro obviněného z jeho onemocnění nebo léčby vyplývají. Samo o sobě tak nemůže být dostatečným podkladem pro závěr, že obviněnému brání v účasti u soudního jednání zdravotní důvody (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 12. září 2002, sp. zn. 6 Tdo 499/2002, zveřejněné pod č. T 461. Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, nakladatelství C. H. Beck, nebo rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. dubna 2009, sp. zn. 11 Tdo 324/2009).“* Dále v usnesení ze dne 18. 4. 2012, č. j. 4 Tdo 250/2012-24, NS uvedl: *„Navíc Nejvyšší soud považuje za potřebné poznamenat, že ani rozhodnutí lékaře o vzniku dočasné pracovní neschopnosti ve smyslu ustanovení § 60 zák. č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů, které mohl obviněný soudu doložit, samo o sobě neprokazuje, že obviněný současně není schopen se dostavit k veřejnému zasedání soudu. K tomu, aby bylo možné považovat omluvu za řádnou, musela by obsahovat*

dostatečný podklad pro závěr, že zdravotní důvody skutečně znemožňují obviněnému účast na nařízeném úkonu, tj. v posuzovaném případě účast u veřejného zasedání odvolacího soudu. Ani samotné předložení zmíněného rozhodnutí lékaře, jak již bylo uvedeno, dostatečným podkladem být nemůže, protože z něj není patrný charakter onemocnění a způsob léčby, ani druh a rozsah omezení, která z případného onemocnění nebo z jeho léčby pro konkrétní osobu vyplývají, a není v něm uvedena ani diagnóza onemocnění, resp. její statistické označení (srov. příměr. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 6. 2003 sp. zn. 5 Tdo 442/2003)“. Obdobně ve věci 11 Tdo 1551/2012-14 NS uvedl: „Důvodem, který lze akceptovat a který obviněnému objektivně brání účastnit se veřejného zasedání, a je tedy pro jeho neúčast omluvitelný, může být pochopitelně i jeho nemoc; ta ale musí být soudu doložena lékařskou zprávou, z níž musí být zřejmé, že zdravotní potíže obviněného jsou takového rázu, že vylučují jeho účast na veřejném zasedání soudu.... Navíc skutečnost, že obviněnému bylo pro zdravotní potíže (v daném případě spočívající v bolestech bederní páteře) ošetřujícím lékařem vystaveno rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti (podle dřívější právní úpravy vyhlášky č. 31/1993 Sb., o posuzování dočasné pracovní neschopnosti pro účely sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, označované jako potvrzení o pracovní neschopnosti) nelze automaticky ztotožňovat s nemožností účasti na veřejném zasedání. Takové rozhodnutí se vystavuje především pro účely sociálního zabezpečení a pro pracovní právní účely a není z něj patrný charakter onemocnění, způsob léčby ani druh a rozsah omezení, která pro obviněného z jeho onemocnění nebo léčby vyplývají, samo o sobě tak nemůže být dostatečným podkladem pro závěr, že obviněnému brání v účasti u veřejného zasedání zdravotní důvody (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 12. září 2002, sp. zn. 6 Tdo 499/2002, zveřejněné pod č. T 461 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu nakladatelství C. H. Beck, nebo rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. dubna 2009, sp. zn. 11 Tdo 324/2009). Protože v posuzovaném případě nebylo rozhodnutí takovým podkladem ani ve spojení s předloženou lékařskou zprávou, odvolací soud ještě před veřejným zasedáním ověřil zdravotní stav obviněného u jeho ošetřujícího lékaře, který soudu k jeho telefonickému dotazu sdělil, že zdravotní stav obviněného není natolik vážný, aby se nemohl dostavit ke Krajskému soudu v Ostravě a účastnit se veřejného zasedání. Obviněný tak nepředložil žádný doklad, který by objektivně prokázal jeho neschopnost účastnit se veřejného zasedání. K tomu, aby uvedené podání bylo možné považovat za řádnou omluvu ze zdravotních důvodů, muselo by obsahovat dostatečný podklad pro závěr, že zdravotní důvody skutečně znemožňují obviněnému účast na nařízeném úkonu, tj. v posuzovaném případě účast u veřejného zasedání soudu druhého stupně.“ Taktéž ve věci 5 Tdo 442/2003 NS uvedl: „Potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti se ovšem vystavuje především pro účely sociálního zabezpečení a pro pracovní právní účely, jak vyplývá z ustanovení § 4 odst. 3 vyhlášky č. 31/1993 Sb., o posuzování dočasné pracovní neschopnosti pro účely sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů. Potvrzení lékaře, že ve smyslu § 2 této vyhlášky uznal obviněného práce neschopným, tedy samo o sobě neprokazuje, že obviněný současně není schopen dostavit se k veřejnému zasedání soudu. K tomu, aby bylo možné považovat omluvu za řádnou, musela by obsahovat dostatečný podklad pro závěr, že zdravotní důvody skutečně znemožňují obviněnému účast na nařízeném úkonu, tj. v posuzovaném případě účast u veřejného zasedání

odvolacího soudu. Samotné předložení zmíněného potvrzení, jak již bylo uvedeno, dostatečným podkladem být nemůže, protože z něj není patrný charakter onemocnění obviněného P. K. N. a způsob jeho léčby, ani druh a rozsah omezení, která z nemoci nebo z jeho léčby pro obviněného vyplývala, a není v něm uvedena ani diagnóza onemocnění.“

Bylo by tedy nepřijatelným právním výkladem (*ad absurdum*), aby obviněnému z přestupku byla přiznána vyšší procesní ochrana, než obviněnému z trestného činu.

Pokud jde o vydání rozhodnutí po ukončení ústního jednání bez přítomnosti žalobce, pak se soud plně ztotožňuje s tím, že není třeba vyzývat k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Smyslem ústního jednání v přestupkovém řízení je právě shromáždění podkladů pro rozhodnutí, vyjádření se obviněného k nim a vydání rozhodnutí ve věci (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 As 19/2005-71). **Proto pokud se obviněný ústního jednání nezúčastní ani se z něj řádně neomluví, musí být srozuměn s tím, že správní orgán rozhodne věc na ústním jednání v jeho nepřítomnosti** (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2013 č. j. 6 As 29/2013-87).

- K námitce nezákonného rozhodnutí bez důkazů, nepřezkoumatelného měření rychlosti a nedůvodného nepředvolání svědků.

Krajský soud neshledal žádnou z tvrzených nezákonností. Ve věci je jasným stěžejním důkazem (lze jej považovat za tzv. „privilegovaný důkaz“) záznam o přestupku, když z fotodokumentace je nepochybné umístění záměrného kříže na vozidle žalobce a na detailu reg. zn. vozidla je zcela čitelná právě reg. zn. vozidla žalobce. Na základě těchto důkazů má krajský soud skutkový stav za nepochybný tak, jak je jej vzal za prokázaný žalovaný. S ohledem na právě uvedené nebyl žádný důvod pro to, aby krajský soud prováděl dokazování předloženým odborným posudkem. Stejně tak nebylo v průběhu správního řízení třeba předvolávat policisty k výslechu svědků, neboť výstupy z měřicího zařízení byly dostatečnými důkazy, které již nebylo třeba doplňovat jinými podpůrnými důkazy. Správní orgán postupoval zcela standardním způsobem, když při ústním jednání přečetl listinné důkazy a toto poznamenal do správního spisu. Pokud jde o údajnou „falzifikaci“, pak toto tvrzení soud hodnotí jako ničím nepodložené a zcela účelové.

- K námitce neuvedení místa přestupku.

Místo přestupku je ve výroku rozhodnutí dostatečně specifikováno, tedy takovým způsobem, aby nemohlo dojít k záměně s jiným skutkem. To je s ohledem na pořízenou fotodokumentaci a identifikaci vozidla ve spojení s údaji na oznámení přestupku (jak vyloženo shora) vyloučeno.

- K námitce nevyzvání žalobce k doplnění odvolání.

Důvodnost této námítky byla obsahem správního spisu vyvrácena. Bylo prokázáno, že zmocněnci žalobce byla doručena výzva k doplnění odvolání, když byl poučen o tom, že z podání musí být patrné: „čeho se odvolatel domáhá a co navrhuje.“ Námitku žalobce hodnotí soud jako ryze účelovou.

Krajský soud podal ucelený právní názor na věc, který zcela vylučuje důvodnost veškerých žalobních námitek. Na tomto místě je vhodné upozornit na relevantní soudní judikaturu ohledně rozsahu odůvodnění soudního přezkumu. Podstatné je, aby se správní soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13). Rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. **Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“** (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Úkolem krajského soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

Tedy krajský soud se ztotožnil s právním názorem žalovaného, dospěl k jednoznačnému závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

K zvolené procesní strategii žalobce uvádí krajský soud „*obiter dictum*“ následující.

Žalobce všechny námitky obsažené v žalobě, které mohl uplatnit v odvolacím řízení, přesunul na „scénu“ správního soudnictví. Je pravdou, že žalobce je oprávněn ve správním soudnictví uplatnit až v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 26.8.2008, č.j. 7Afs 54/2007-62). Zároveň v řízení o takové žalobě platí ve správním soudnictví princip plné jurisdikce, když s.ř.s. s účinností od 1. 1. 2003 „*nejenže zakládá právo soudu dokazováním ujasnit nebo upřesnit skutkový stav, ze kterého vyšel správní orgán, ale také právo soudu důkazy provedenými a hodnocenými nad tento rámec ustavit nový skutkový stav a porovnat jej s užitou právní kvalifikací. Požadavek plné jurisdikce se tak zavádí jako obecný princip*“ (srov. Baxa, J. – Mazanec, M., Reforma českého soudnictví, Právní rádce,

2002, č. 1, s. 10). V případě žalob proti rozhodnutí o přestupku pak navíc ještě platí, že právo obviněného na obhajobu (§ 73 odst. 2 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích) pojmově vylučuje uplatnění striktní zásady koncentrace v přestupkovém řízení, tedy že správní orgány musí v průběhu celého řízení v prvním stupni a také v odvolacím řízení připouštět důkazní návrhy obviněného. Podle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích má obviněný z přestupku právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Tato práva náleží obviněnému po celou dobu řízení o přestupku: zákon o přestupcích výslovně neomezuje jejich uplatňování na určité stádium řízení (třeba řízení v prvním stupni), a takové omezení není možno dovodit ani z povahy věci (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2009, č.j. 1As 96/2008-115). K tomuto závěru dospěla judikatura s ohledem na právo na obhajobu a charakter přestupkového řízení jako řízení o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek NSS ze dne 21.2.2009, č.j. 1As 96/2008-115). Nelze tedy paušálně odmítat či kritizovat postup žalobce, který, obrazně řečeno, „nevystřelil municí“ svých námitek v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ale použije ji až v žalobě proti rozhodnutí odvolacího orgánu.

Avšak že ne vždy se jedná o právně relevantní postup umožňující „taktiku a způsob vedení obhajoby, které jsou výlučně v dispozici obviněného“ (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 5.3.2010, sp. zn. III. ÚS 1624/09). Již judikatura Nejvyššího správního soudu s odkazem na judikaturu Ústavního soudu obsahuje závěry o obecném zájmu na řádném a ústavně souladném výkonu spravedlnosti, k němuž Ústavní soud přiřadil i právo státu na spravedlivý proces. Právní předpisy stanoví nepřekročitelné časové limity směřující vůči státu, který v takto určené lhůtě musí být správními orgány k tomu povolanými připraven spravedlnost vykonat (např. v prekluzivní lhůtě jednoho roku vydat pravomocné rozhodnutí v přestupkovém řízení). Tyto objektivní lhůty – ač směřují především vůči státu jako ochrana obviněného – váží nejen stát samotný, ale vztahují se svým způsobem na postavení obviněného v řízení, a to v tom smyslu, že nepokrývají takové překážky, na které stát v průběhu řízení nemá vliv.

Jestliže překážky bránící státu navzdory realizované snaze věc ve stanovené lhůtě pravomocně skončit, jsou v extrémním rozporu s účelem řízení o přestupku (§ 1 zákona o přestupcích), svou podstatou porušují nejen zákon, ale současně též i podmínky spravedlivého procesu (stanoveného postupu), jak tyto vyplývají z ústavního pořádku republiky. Sem spadají např. nejen i jednání nesoucí zřetelné snahy procesní obstrukce, ale takové, které – ačkoliv takové znaky postrádají – sledují již mimoprocesní cíle (srov. rozsudek NSS ze dne 4.5.2011, č.j. 1As 27/2011-81, uveřejněný ve sbírce NSS pod č. 2452/2012, s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 25.9.1996, sp. zn. III. ÚS 83/96, dále i rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60).

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu nevznikly takové náklady, které by přesahovaly rozsah jeho obvyklé úřední činnosti.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 21. srpna 2014

JUDr. Petra Venclová, Ph. D., v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová